

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 2 stycznia 2012 roku (...) Spółka Akcyjna w W. żądała zasądzenia w postępowaniu nakazowym od pozwanych – I. Ł., M. Ł. (1) i M. T. (1) solidarnie kwoty 100.100 zł, z ustawowymi odsetkami od 17.11.2007 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż prawomocnym nakazem zapłaty, na rzecz powódki zasądzona została od (...) Spółki z o.o. w Ł., kwota 539.205,94 zł, z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie ww. nakazu zapłaty przeciwko dłużnej spółce okazało się bezskuteczne. W okresie powstania wierzytelności powódki, członkami zarządu wymienionej spółki byli pozwani, którzy nie złożyli w odpowiednim czasie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, co – w ocenie powódki – uzasadnia żądanie pozwu oparte na art. 299 § 1 k.s.h. (pozew k. 3-9).

W dniu 30 stycznia 2012 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (nakaz zapłaty k. 46).

Od powyższego nakazu zapłaty zarzuty wniósł pozwany M. T. (1), wnosząc o uchylenie zaskarżonego nakazu zapłaty w części dotyczącej skarżącego oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania. Pozwany zarzucił brak podstaw zasadności żądania pozwu przeciwko niemu na gruncie art. 299 § 1 k.s.h., albowiem w dniu 30.09.2008 r. złożył oświadczenie o rezygnacji z funkcji prezesa zarządu spółki Ima-B. (...), zaś już od początku marca 2007 r. nie zajmował się sprawami finansowymi tej spółki oraz nie miał wglądu w jej dokumentację finansową. W tej sytuacji – w ocenie pozwanego – nie ponosi on winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, tym bardziej, że powódka uzyskała dodatkowe zabezpieczenie dochodzonej należności w postaci hipoteki kaucyjnej na nieruchomości, do kwoty 659.468,48 zł, na mocy ugody zawartej ze spółką (...) Jlopment, co do której jednak nie podjęła skutecznych działań w celu zaspokojenia swojego roszczenia. Ponadto pozwany zarzucił, iż nawet, gdyby założyć, że członkowie zarządu spółki (...) powinni byli złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości tej spółki, to powódka i tak nie uzyskałaby w żadnym stopniu zaspokojenia (zarzuty od nakazu zapłaty k. 57-62).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 listopada 2007 r. powodowa (...) Spółka Akcyjna w W. złożyła przeciwko (...) Spółce z o.o. w Ł. pozew o zapłatę kwoty 539.205,94 zł, wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania. Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z 22 listopada 2007 roku (sygn. akt IX GNC 115/07) Sąd Okręgowy w Lublinie uwzględnił ww. żądanie powódki. Nakaz zapłaty uprawomocnił się i w dniu 23 kwietnia 2008 r. została mu nadana klauzula wykonalności (dowód: poświadczona kopia odpisu nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności k. 25). W dalszej części uzasadnienia nakaz ten zwany będzie „nakazem zapłaty z 22.11.2007 r.”

Zobowiązania spółki (...) wobec powódki, objęte ww. nakazem zapłaty, stały się wymagalne w okresie od czerwca do listopada 2007 r. (dowód: poświadczone kopie faktur VAT k. 16-24).

Postanowieniem z 14 stycznia 2009 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejono wym w Łasku – K. S., umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku (...) S.A.w W.przeciwko (...) Spółce z o.o.w Ł.na podstawie tytułu wykonawczego w postaci opisanego wyżej nakazu zapłaty, wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Komornik ustalił, iż rachunek dłużniczki wykazywał saldo zerowe, spółce tej nie przysługują wierzytelności podlegające zajęciu, w siedzibie spółki, mieszczącej się w wynajętym lokalu, znajduje się jedynie biurko, brak dokumentacji spółki, zaś wszystkie ruchomości znajdujące się pod adresem siedziby spółki stanowią własność osób trzecich, innych składników majątku spółki nie udało się ustalić (dowód: poświadczona kopia postanowienia o umorzeniu egzekucji k. 27).

W skład zarządu spółki Ima-B. (...), według stanu na dzień 29 grudnia 2011 r., wchodził pozwani: I. Ł. (wiceprezes zarządu), M. Ł. (2)ska (członek zarządu) oraz M. T. (1) (prezes zarządu) (dowód: odpis pełny KRS k. 28-29).

M. T. (1) zajmował się finansami spółki, posiadał dostęp do wszystkich dokumentów finansowych spółki, opracowywał analizy finansowe, jego aktywność jako członka zarządu spółki w latach 2007-2008 była duża (dowód: zeznania świadka J. J. k. 217).

W dniu 30 września 2008 roku M. T. (1) złożył pozostałym członkom zarządu spółki (...) pismo z oświadczeniem, iż zrzeka się pełnienia funkcji prezesa zarządu tej spółki i prosi o wykreślenie go z Krajowego Rejestru Sądowego. P.-domił jednocześnie, iż od dnia 3 października 2008 r. nie reprezentuje spółki (...)lopment i nie odpowiada za jej dalszą działalność gospodarczą (dowód: poświadczona kopia pisma M. T. k. 67).

(...) Spółki z o.o. w Ł. według stanu na 27 lutego 2009 r., nie toczyło się w sądzie właściwym dla siedziby ww. spółki postępowanie upadłościowe ani naprawcze (dowód: poświadczona kopia pisma z informacją z Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIV Wydziału Gospodarczego ds. Upadłościowych i Naprawczych k. 30).

Pismami z dnia 5 czerwca 2009 r. pozwani zostali wezwani przez powódkę do zapłaty kwoty 553.163,94 zł. Pisma te zostały nadane w urzędzie pocztowym na adresy pozwanych w dniu 8 czerwca 2009 r. (dowód: poświadczona kopia wezwań do zapłaty k. 35-37, poświadczona kopia strony książki nadawczej k. 38).

W dniu 20 lipca 2009 r. powódka zawarła z (...) Spółką z o.o.w Ł.oraz z J. Ł., H. Ł.i I. Ł.ugodę, której celem było uregulowanie kwestii spłaty zobowiązań spółki (...)wynikających z opisanego wcześniej nakazu zapłaty z 22.11.2007 r. Mocą teje ugody, spółka (...)zobowiązała się do zapłacenia na rzecz powódki kwoty 539.205,94 zł oraz dalszych odsetek i kosztów procesu, w ustalonych w ugodzie ratach miesięcznych, począwszy od 10 października 2009 r. Ponadto, w ugodzie tej J. Ł.i H. Ł.zobowiązali się ustanowić hipotekę kaucyjną do kwoty 659.468,58 zł tytułem zabezpieczenia spłaty przedmiotowego zobowiązania, na nieruchomości położonej w Łodzi przy ul. (...)skiego 10, której współwłaścicielami byli J. Ł.i H. Ł.. Ugoda ta miała wyczerpywać wszelkie roszczenia powódki objęte nakazem zapłaty z 22.11.2007 r., pod warunkiem jednak, że ugodzona kwota zostanie w całości uregulowana w terminach ustalonych w teje ugodzie. W przypadku braku zapłaty całej objętej ugodą należności lub zwłoki w zapłacie chociażby jednej z określonych w ugodzie rat, pozostałe zobowiązanie stawało się natychmiast wymagalne a powódka miała prawo do wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko spółce (...), postępowania sądowego przeciwko członkom zarządu zobowiązanej spółki oraz postępowania sądowego i egzekucyjnego skierowanego do nieruchomości J. Ł.i H. Ł., mającej być obciążoną hipoteką kaucyjną (dowód: poświadczona kopia ugody k. 39-44, odpis zupełny księgi wieczystej nr (...)k. 143-173).

Powyższa ugoda nie została zrealizowana przez zobowiązanych – należność w niej określona nie została zapłacona na rzecz powódki (bezsporne).

W dniu 18 sierpnia 2010 roku J. Ł. i H. Ł. zawarli z powódką notarialną umowę poręczenia zobowiązania spółki (...), wynikającego z nakazu zapłaty z 22.11.2007 r., do kwoty 700.000 zł oraz z tego tytułu poddali się egzekucji na podstawie art. 777 § 4 pkt 4 k.p.c. co do obowiązku zapłaty tej kwoty, w terminie do 25 sierpnia 2010 r. Na podstawie tegoż aktu notarialnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, powódka wszczęła przeciwko J. Ł. i H. Ł. egzekucję skierowaną do stanowiącej ich współwłasność nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) (dowód: poświadczona kopia aktu notarialnego k. 194-196, poświadczona kopia pisma komornika z wezwaniem do zapłaty k. 197).

W toku postępowania zmianie uległa siedziba powodowej spółki – obecnie siedzibą tą jest K. (dowód: odpis KRS k. 266-271).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 299 § 1 i 2 k.s.h., jeżeli egzekucja przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością okazała się bezskuteczna, członkowie zarządu takiej spółki odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Członek zarządu może się uwolnić od tej odpowiedzialności, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie

postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz nieszczęścia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Konstrukcja przytoczonego przepisu skutkuje określonym rozkładem ciężaru dowodu w opartym na nim procesie. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód powinien zatem udowodnić, że prowadzona przez niego egzekucja przeciwko określonej spółce z o.o. okazała się bezskuteczna oraz że pozwany jest członkiem zarządu tej spółki lub był nim w czasie, w którym spółka zaciągnęła zobowiązanie, z którym związana była późniejsza bezskuteczna egzekucja przeciwko spółce. Na stronie pozwanej zaś spoczywa ciężar wykazania przynajmniej jednej z wymienionych w tym przepisie okoliczności uwalniających członka zarządu spółki od odpowiedzialności za zobowiązania spółki.

W rozpoznanej sprawie powódka udowodniła wszystkie wynikające z przytoczonego przepisu prawa przesłanki odpowiedzialności pozwanego M. T. (1), których ciężar dowodu spoczywał na stronie powodowej. Powódka wykazała niezakwestionowanym odpisem dokumentu urzędowego w postaci postanowienia komornika o umorzeniu egzekucji, że prowadzona przez nią przeciwko (...) Spółce z o.o. w Ł. egzekucja okazała się bezskuteczna. Powódka wykazała także, stosownymi wpisami w KRS ww. spółki, że członkiem zarządu spółki w okresie, w jakim wymagalne stały się wierzytelności powódki wobec tejże spółki, był m.in. pozwany, pełniąc funkcję jej prezesa zarządu.

Wysokość żądanego pozwem świadczenia nie przewyższa także zobowiązań spółki (...) wobec powódki, co do których egzekucja okazała się bezskuteczna.

Zarzut pozwanego dotyczący możliwości zaspokojenia się powódki z egzekucji prowadzonej z majątku poręczycieli za zobowiązania spółki (...) - J. Ł. i H. Ł., nie mógł być uwzględniony, skoro przytoczony wyżej przepis wymaga bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, nie zaś bezskuteczności egzekucji przeciwko innym osobom, odpowiedzialnym obok spółki za jej zobowiązania. Co najwyżej, dopiero uzyskanie przez powódkę zaspokojenia roszczenia od osób poręczających za spółkę, odpowiednio zmniejszałoby zakres odpowiedzialności członków zarządu na podstawie art. 299 k.s.h., albowiem odpowiadają oni w granicach zobowiązania spółki. Materiał dowodowy nie dał jednak podstaw do ustalenia, iż należność powódki w zakresie objętym pozwem została choćby częściowo w ten sposób zaspokojona.

Pozwany nie zdołał także wykazać okoliczności uwalniających go od odpowiedzialności za zobowiązania spółki (...), wymienionych w cyt. art. 299 k.s.h. Pozwany przeciwko żądaniu pozwu podnosił dwie okoliczności mające uwolnić go od odpowiedzialności:

- a) że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz nieszczęście postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy,
- b) że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz nieszczęścia postępowania układowego powódka nie poniosła szkody.

Podzielić należy stanowisko strony powodowej, iż dla odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie nie ma istotnego znaczenia jego twierdzenie, że nie miał rzekomo wpływu na sprawy (...) spółki (...) oraz, że nie zajmował się tymi sprawami. Zgodnie z art. 208 § 2 k.s.h., każdy członek zarządu ma nie tylko prawo, ale i obowiązek prowadzić sprawy spółki. Zatem, kto podejmuje się zarządu sprawami innej osoby, powinien swoje obowiązki wykonywać z należytą starannością i pilnością (aktywnością), podejmując przy tym wszelkie starania zapobiegające powstaniu jakiegokolwiek szkody. Na podstawie art. 355 § 2 k.c. oraz art. 293 § 2 k.s.h., członka zarządu obowiązuje należyta staranność określona przy uwzględnieniu zawodowego charakteru jego działalności. Wraz z przyjęciem funkcji członka zarządu powstają określone obowiązki nie tylko wobec spółki, jej współników, ale także wobec władz, urzędów i osób trzecich; obowiązków tych nie może wyłączyć umowa członka zarządu z udziałowcami. Powoływanie się przez członka zarządu na nieznaną sobie sytuację finansową, brak wynikającego z woli członka zarządu dostępu do dokumentów spółki oraz brak wpływu na zarządzanie spółką jako przyczynę nie zgłoszenia we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości lub nie spowodowanie wszczęcia postępowania układowego nie może być

okolicznością uzasadniającą zwolnienie takiej osoby od odpowiedzialności na gruncie art. 299 k.s.h. Stanowisko takie jest podzielane w judykaturze – tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 października 2006 r., II UK 85/06, OSNA PiUS 2007 nr 21-22, poz. 328, czy też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 grudnia 2005 r. w sprawie I ACa 518/2005.

Członek zarządu nie ponosi winy za niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości albo wniosku o wszczęcie postępowania układowego, jeżeli został odsunięty od prowadzenia spraw spółki, nie został do nich dopuszczony, powierzono mu w zarządzie zajmowanie się takimi sprawami, że nie miał wglądu w sprawy finansowe spółki i nie mógł wiedzieć, że spółka zaprzestała spłacania długów (wykonywania wymagalnych zobowiązań). Wina członka zarządu spółki prawa handlowego w niezgłoszeniu wniosku powinna być oceniana według kryteriów prawa handlowego, czyli według miary podwyższonej staranności oczekiwanej od osoby pełniącej funkcje organu osoby prawnej prowadzącej działalność gospodarczą, miary staranności uwzględniającej pewne (podwyższone) ryzyko gospodarcze związane z prowadzeniem tej działalności (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2008 r., I UK 39/08, OSNAPiUS 2010 nr 7-8, poz. 97).

Dopiero zatem, gdyby pozwany wykazał, iż wykazał się należytą starannością w zakresie prowadzenia spraw finansowych spółki, jednakże z przyczyn od niego niezależnych (np. niedopuszczenie go do dokumentacji finansowej spółki, pomimo jego starań, wprowadzanie go w błąd co do stanu praw i zobowiązań spółki, obiektywna niemożność prowadzenia spraw spółki, wywołana wyłącznie przyczynami zewnętrznymi wobec pozwanego) nie był w stanie dopełnić obowiązku należytego prowadzenia spraw spółki, można by wówczas wykluczyć jego winę. Takich okoliczności pozwany jednak nie udowodnił.

Pozwany nie udowodnił prawdziwości swojego twierdzenia, iż jeszcze w marcu 2007 r. zrezygnował z członkostwa w zarządzie spółki Ima-B. (...) i prosił o wykreślenie go z KRS. Nie potwierdził tego w szczególności zgłoszony przez pozwanego dowód z zeznań świadka J. J.. Ponadto przeciwko temu twierdzeniu przemawia treść pisemnego oświadczenia pozwanego z 30.09.2008 r., w którym pozwany w żaden sposób nie powołał się na wcześniejszą rezygnację z członkostwa w zarządzie oraz sam określił datę 3.10.2008 r., od której zrzeka się reprezentacji spółki oraz odpowiedzialności za jej dalszą działalność. W ocenie Sądu, obecne powoływanie się pozwanego na ustne oświadczenia o rezygnacji z członkostwa w zarządzie spółki już w marcu 2007 r. stanowi jedynie jego linię obrony w toczącym się przeciwko niemu procesie i nie znajduje żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym, za wyjątkiem wyłącznie gołosłownych twierdzeń pozwanego w ramach dowodu z jego przesłuchania w charakterze strony, którym Sąd, w związku z brakiem jakiegokolwiek ich potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, odmówił mocy dowodowej.

Pozwany nie wykazał też, aby stan finansowy spółki w okresie, w jakim powstały i stały się wymagalne jej zobowiązania objęte nakazem zapłaty z 22.11.2007 r., nie uzasadniał złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego.

Nie został również udowodniony przez pozwanego podniesiony przez niego zarzut braku szkody poniesionej przez powódkę pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego. Pozwany co prawda zgłosił w tym zakresie dowód z opinii biegłego ds. rachunkowości, jednakże wniosek ten został przez Sąd oddalony postanowieniem z 11 lutego 2014 r.

Oddalając wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, Sąd kierował się następującymi względami.

Zgodnie z art. 130⁴ § 1 k.p.c., strona, która wnosi o podjęcie czynności połączonej z wydatkami, obowiązana jest uiścić zaliczkę na ich pokrycie w wysokości i terminie oznaczonym przez sąd. Termin ten został określony w art. 130⁴ § 2 k.p.c. – jako termin wyznaczony przez przewodniczącego, ale nie dłuższy niż dwa tygodnie. Zgodnie zaś z art. 130⁴ § 5 k.p.c., sankcją za nieuiszczenie zaliczki jest pominięcie czynności połączonej z wydatkami.

Ponieważ przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, o jaką wnosili pozwany, wiąże się z wydatkami, postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 20.09.2013 r. został on zobowiązany do uiszczenia zaliczki w wysokości 4000 zł, w terminie 14 dni (protokół rozprawy k. 217). W terminie tym pozwany wniósł o zwolnienie go od kosztów sądowych w zakresie wyznaczonej zaliczki. Postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 27.11.2013 r. (karta 240 akt sprawy), pozwany został zwolniony od kosztów sądowych w postaci zaliczki na wydatki związane z przeprowadzeniem wnioskowanego dowodu z opinii biegłego, w części ponad kwotę 1000 zł. Wobec powyższego, pozwany został ponownie wezwany, tym razem do uiszczenia 1000 zł tytułem części zaliczki na wydatki związane z przeprowadzeniem wnioskowanego przez niego dowodu z opinii biegłego, od obowiązku opłacenia której pozwany nie został zwolniony. W wezwaniu zakreślony został maksymalny dopuszczalny ustawowo (art. 130⁴ § 2 k.p.c.) termin uiszczenia zaliczki, tj. termin 14-dniowy. Wezwanie zostało doręczone pełnomocnikowi pozwanego w dniu 23 stycznia 2014 r. (potwierdzenie odbioru wezwania karta 247 akt sprawy). Ustawowy termin do uiszczenia zaliczki upłynął zatem z dniem 6 lutego 2014 r. W terminie tym pozwany nie uiszczył wymaganej części zaliczki, natomiast pismem złożonym 7 lutego 2014 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o „przedłużenie terminu na wniesienie zaliczki na biegłego” do dnia 17 lutego 2014 r. (wniosek karta 248 akt sprawy). W opisanych okolicznościach sprawy, wobec braku wymaganej zaliczki, postanowieniem z 11 lutego 2014 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, zaś zarządzeniem z tej samej daty wyznaczony został termin rozprawy (postanowienie i zarządzenie – karta 250 akt sprawy).

Pozwany uiszczył zaliczkę na poczet kosztów opinii biegłego dopiero w dniu 17 lutego 2014 r., wnosząc następnie o zmianę postanowienia o oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego oraz dopuszczenie tego dowodu. Wniosek pozwanego nie został uwzględniony.

Opisany wyżej tok postępowania i czynności strony pozwanej, obligował Sąd do oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, wobec nieuiszczenia przez pozwanego w wyznaczonym terminie obciążającej go części zaliczki na wydatki związane z przeprowadzeniem tego dowodu. Wskazać należy, iż 14-dniowy termin do uiszczenia zaliczki, jako maksymalny termin określony w art. 130⁴ § 2 k.p.c., był terminem ustawowym, nie zaś sądowym, w związku z czym nie podlegał przedłużeniu, a co najwyżej przywróceniu – jednakże taki wniosek nie został złożony przez pozwanego, poza tym przesłanki zasadności ewentualnego przywrócenia pozwanemu terminu nie zostały przez niego uprawdopodobnione (art. 169 § 2 k.p.c.). W tej sytuacji oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, jako czynności połączonej z wydatkami, na poczet których pozwany nie uiszczył wymaganej zaliczki, znajdowało podstawę prawną w art. 130⁴ § 5 k.p.c.

W kontekście odmowy zmiany postanowienia o oddaleniu wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego podnieść również należy, iż Sąd miał także na uwadze regulację zawartą w art. 217 k.p.c., jednakże traktując nawet wniosek o zmianę postanowienia jako ponownie złożony wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, brak było podstaw do jego uwzględnienia, skoro strona pozwana nie uprawdopodobniła, że nie zgłosiła go (w sposób umożliwiający jego uwzględnienie, tj. wraz z uiszczoną w terminie zaliczką) we właściwym czasie bez swojej winy. Ponadto, uwzględnienie takiego spóźnionego (oddalonego i ponownie złożonego) dowodu spowodowałoby zwłokę w rozpoznaniu sprawy, albowiem Sąd już wcześniej, oddalając wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, wyznaczył jednocześnie termin rozprawy, który nie uwzględniał czasu potrzebnego na opracowanie opinii, w związku z czym dopuszczenie owego wniosku po spóźnionym uiszczeniu zaliczki przez pozwanego, spowodowałoby zwłokę w postaci konieczności wyznaczenia późniejszego terminu rozprawy, uwzględniającego okres niezbędny do opracowania i wydania opinii. Wskazać należy, iż zaliczka została uiszczona 17.02.2014 r., zaś termin rozprawy został już wcześniej wyznaczony na 21.03.2014 r. – zatem nie było możliwości, aby w okresie tym (od 18.02.2014 r. do 20.03.2014 r.) został wyznaczony biegły, wezwany do wydania opinii, po czym aby opracował wnioskowaną opinię w terminie umożliwiającym jeszcze stronom na zapoznanie się z jej treścią i zgłoszenie ewentualnych uwag i zastrzeżeń w sposób pozwalający na zamknięcie rozprawy w dniu 21.03.2014 r. W sprawie nie wystąpiły też żadne inne wyjątkowe okoliczności, pozwalające na uwzględnienie spóźnionego ponownego wniosku pozwanego. Należy wziąć pod uwagę, iż pozew w nin. sprawie został złożony 2.01.2012 r., zaś wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii

biegłego pozwany złożył w zarzutach od nakazu zapłaty w dniu 6.03.2012 r. Pozwany zatem już od niemal 2 lat mógł się liczyć z koniecznością uiszczenia zaliczki związanej ze złożonym przez siebie wnioskiem dowodowym, zaś ostatecznie od obowiązku uiszczenia większej części owej zaliczki pozwany został zwolniony. Mimo to, pozwany zlekceważył ustawowy termin zapłaty, wychodząc z błędnego w ocenie Sądu Okręgowego i nie mającego pokrycia w przepisach prawa, założenia, że termin ten może być dowolnie przedłużany, do czasu aż pozwany zechce zaliczkę uiścić. Zachowanie takie – z opisanych wyżej przyczyn natury faktycznej i prawnej – nie uzyskało akceptacji Sądu.

Pozwany zatem nie udowodnił żadnej z okoliczności, które na gruncie art. 299 k.s.h. uwalniałyby go od odpowiedzialności za zobowiązania spółki (...). W tej sytuacji, na podstawie art. 496 k.p.c., Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty z 30 stycznia 2012 r.

Zawarte w nakazie zapłaty rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c., albowiem strona pozwana przegrała proces.

O zwrocie wpłaconej przez pozwanego zaliczki na poczet wydatków związanych z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego Sąd orzekł na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. - Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594).

(...)

(...)